

potuisse hominem; in quo non vigeret vera pietas,
 sed callida quaedam eius simulatio et imitatio fallax
 reperiretur? Quis credat, ab parente, qui non
 duceretur sincero virtutis amore atque studio, edu-
 catos esse liberos tam commemorabili pietate praes-
 stantes? quales quidem fuisse accepimus omnes Ca-
 merarii filios, et in iis Ludouicum maxime, magni
 illius Fabricii discipulum. Quis putet, in homine,
 cuius animus non plenus reperiretur fiduciae diuini
 auxilii, fulsisse tantam rerum humanarum, diuitia-
 rum in primis, contemtionem despicientiamque, et
 tam admirabilem in rebus aduersis fortitudinem et
 grauitatem? Quis existimet, scholas Camerarii
 Noribergae primo, deinde Tbingae, postremo in
 vrbe nostra, constanter floruisse tanra discipulorum
 praestantissimorum, si non frequentia; nam in stu-
 torum quoque auditoria volat et irruit agmen ru-
 dium leuiumque et temeriarum hominum; tamen
 fiducia, eumque in iis erudiendis tanta usum fuisse
 et fidei et diligentiae constantia, nisi deum sincere
 et ex animo amasset, cui rationem disciplinae ali-
 quando reddendam esse sciret? Quis denique arbi-
 tretur, Camerarium publice iussum fuisse interesse
 Colloquio Lutheranorum Noribergensi, fideique
 eius a Mauritio Principe commissam fuisse curam re-
 ligionis rerumque eo pertinentium, nisi constitisset
 omnibus de summa excellentia eius rerum diuina-
 rum scientiae, et de praestantia singulari pietatis,
 simplicitatis, prudentiae, grauitatis, iustitiae, etiam
 fortitudinis? similiam vero eat mihi aliquis et neget, Camerarium
 fuisse perfectum absolutumque Theologi summi ex-
 emplum, et speculum quasi nobile Theologiae! Pu-
 G 2 deat